

Het jongste zusje keerde zich van het venster af en knikte. „Ja, heel leuk,” zei ze zacht, met een gloeiende kleur.

„En hoe laat ben jullie dan thuis?” wou de moeder weten. „Je mot zeker weer de sleutel mee hebben, Ans.”

„Ja, blijft u maar niet wachten, moe.” En, terloops: „’t Zal ook wel wat later worden, want we wilden nog even ergens gaan zitten.... in Centraal....” Haar moeder trok een bedenkelijk gezicht. „’s Avonds laat?” zei ze. „Ken je dat doen, Annie? Ik vind het niet gepast, hoor.”

„Och wat!” antwoordde haar dochter, wrevelig, „Wat heb je nou onschuldiger als Centraal. Iedereen komt er. En ik ben toch ook geen kind meer, zou ik zeggen. — Als Mien nou alleen ging met Wouter, maar ik ben er bij om te chaperonneeren.” Het klonk goed, vond ze en het was een argument tegenover Moe, veel beter dan dat van haar leeftijd. „Kinderen zijn kinderen”, zei Moe altijd, „en al ben jullie nou honderdmaal meerderjarig, zoolang je bij mijn in huis bent....” Maar dit van het chaperonneeren sloeg in en Moe liet zich suggereeren en was nu geheel met het plan ingenomen.

„Wel ja, geniet jullie maar van je jonge jaren,” zei ze gul. „Kom kinderen, aanzitten. Mina, da’s nou wel ’s leuk, hè meid; jij heb niet zoo veel.” En ze knikte goedig haar jongste toe, die verward en blozend ging zitten. — O, als Moe het maar verboden had,— dacht ze, — dan had ze niet hoeven gaan. Maar nu kon ze er niet meer af. En Wout vond het prettig, als ze meeinging, dus daarom ging ze natuurlijk. De bios vond ze wel fijn, maar daarna.... Ze stelde zich Café Centraal voor, zooals ze het eens gezien had, toen ze oom Gerrit in Rotterdam hadden opgezocht en, laat terugkeerend, door de avond-verlichte stad naar huis waren getramd. De drukke, roezige Poten, met de schreeuwend-felle verlichting vóór het Café, waar achter de breede ramen menschen zaten aan tafeltjes, en daar achter nog veel meer menschen, een heele zaal vol — het had haar beklemd als iets vreemds-vijandigs en ze was blij geweest dat ze in de tram zat, die vlug door de menschenvolte op straat heengleed. In die drukte te loopen, onder dat felle witte licht — niets voor haar. En nu zou ze zelfs die zaal binnen moeten gaan en zitten aan een tafeltje tusschen vreemde menschen.

Het loopen op straat ’s avonds, met de Jubileumfeesten in September, had ze ook griezelig gevonden, maar toen liep ze stevig gearmd tusschen Moe en Bert en toen was er zooveel moois te zien, dat je er de menschen haast door vergat. „Bange muis,” zei Bertha wel eens plagend. Ja, ze was bang voor zoo veel drukte en vreemden en lawaai en gedrang. Ze zat zoo graag gezellig thuis, om de lamp of ’s zomers bij het open venster en dan luisterde ze naar het gepraat van de anderen. Zelf zei ze niet